

jo, at hos os findes den Vej, vi ville og skulle ud, naar vi skulle begynde Arbejdet for at skabe et nyt og bedre Samfund.

Jeg vil saa sluttelig henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa den Højesteretsdom, som i Sommer blev afsagt, og ifølge hvilken de adelige Jomfruer nede i Roskilde adelige Jomfrukloster bleve stemplede som skattefri. De bleve ved Anordning af 26. Maj 1699 fritagne, som det hedder i Anordningen, til evig Tid for at svare personlige Skatter og Afgifter, af hvad Art nævnes kan, og ved Højesteretsdom i Aar er denne gamle Anordning fra Syttenhundredeoghvidkaal bleven bekræftet som gældende Ret her i Danmark. Det vil derfor let kunne forstaaes, at jeg opfordrer den højtærede Indenrigsminister til hurtigst muligt at beskæftige sig med dette Forhold, saa at der kan blive nogenlunde Rimelighed og sund Fornuft deri. I Skattelovene staaer der anført, hvem der skal være fri for at svare Skat, og mellem disse ere Klosterdamerne ikke nævned. Man skulde derfor tro, det var en Selvfølge, at de skulde svare Skat, men Højesteret holder sig til Forordningen af 1699 og mener, at den ikke er ophævet ved Skattelovene af 1903. Overretten mente derimod det modsatte og dømte Damerne til at betale. Men hvorom alting er, naar disse adelige Damer ved Siden af at nyde deres øvrige store Privilegier ikke genere sig for ifølge en gammel Forordning at nægte at betale Skat, se vi atter heri et Eksempel paa Adelen's Griskhed her i Landet. Lovgivningsmagten maa da tvinge dem til at betale, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil drage Omsorg herfor. Ganske vist gjorde de adelige Klosterdamer's Advokat gældende, at hvis de mistede deres Skattefrihed, skulde de have Erstatning efter Grundloven, der siger, at Ejendomsretten er ukrænkelig, og at ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det. Jeg haaber, at Indenrigsministeren ikke vil tage Hensyn til disse Uhyrligheder, det er vist ikke værd at bryde sig derom. Det vilde være en komplet Skandale, om disse Damer paa Grund af denne Højesteretsdom fremdeles skulde kunne unddrage sig deres samfundsmæssige Forpligtelse, den Forpligtelse, som dog selv fattige Mennesker her i Landet i Regelen sætte en Ære i at kunne opfylde. Jeg haaber, som sagt, at den højtærede Indenrigsminister vil udvirke, at der allerede i denne Rigs-

dagssamling bliver rettet paa dette efter min Mening meget utilbørlige Forhold.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

W. Neergaard: Maa jeg i min Egenkab af Medlem af Svendborg Amts Skoleraad tillade mig overfor den sidste ærede Taler at nedlægge en Protest mod den Skildring, det ærede Medlem gav af Forholdene ved Lærer Andersens Afskedigelse. Ganske særlig maa jeg nedlægge en Protest mod den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, at der bag ved denne Afskedigelse skulde skjule sig Politik. Der var indenfor Svendborg Amts Skoleraad ikke en eneste Stemme, der hævdede sig til Gunst for at beholde Lærer Andersen i det paagældende Embede. Naar dette ikke var Tilfældet, skyldtes det den Omstændighed, at Lærer Andersen, det være nu med hans Skyld eller uden hans Skyld, havde sat sig i et saadant Forhold til Sognebeboerne, at der indenfor Skoleraadet herskede Enstemmighed om, at en Fortsættelse af Lærer Andersens Virksomhed paa den Plads, hvor han stod, vilde være en Utilbørlighed overfor Børnene. Dette og alene dette var Grunden til, at Skoleraadet anbefalede Lærer Andersens Afskedigelse. Hvorvidt Lærer Andersen selv var Skyld i det Forhold, han var kommen i til Sognebeboerne, kan for saa vidt være ligegyldigt, for naar et saadant Forhold er til Stede og skønnes at være til Skade for Undervisningen, er der selvfølgelig kun een Vej at gaa, at afskedige Læreren, da man ikke kan flytte Sognet eller Sognets Beboere. For øvrigt skal jeg som min personlige Anskuelse udtale, at det var Lærer Andersens egen Skyld, at han var kommen i et saadant Forhold til Sognebeboerne, og jeg støtter denne Anskuelse paa en Del Artikler, som Lærer Andersen i et af det ærede Medlems Aflæggerblade har skrevet, og som det ærede Medlem altsaa maa kende, og hvori han paa en højst utilbørlig Maade omtaler Beboerne af det Sogn, hvori han var ansat som Lærer.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Marott: Jeg skal bemærke til den sidste ærede Taler, at det er neppe den højeste Visdom eller Retfærdighedsfølelse,